

Byť dobrý môže byť nebezpečné

Roman Cardal

23. februára 2022 ✝ Cirkev

Zdroj obrázku: Picryl

Úvahy o existencii dobrého Boha, ktorého dôsledkom je desivá existencia Pekla, by nás mali priviesť k hlbšiemu zamysleniu sa nad tým, ako vyznávame svoje hriechy. Hriech je desivou záležitosťou aj preto, že je odklonom od dobra a lásky, a teda **priamou vstupenkou do Pekla**. Peklo je miestom zločinu, vraždenia, hnusu. A hriech má tiež tieto vlastnosti – je zločinom, spolčením sa s tým, ktorý je od počiatku klamár a vrah, hnusoba. Byť hriešnikom znamená byť zločincem a podlým človekom. Samozrejme, záleží od stupňa hriechu, ale aj malé previnenie je len odrazovým mostíkom do ríše temnoty. Dnešní kritici kresťanstva nezabúdajú poukazovať na to, že toto náboženstvo je obzvlášť nezniesiteľné pre svoj nehorázný nárok na výlučnosť.

„Vy kresťania,“ môžeme počuť, „si myslíte, že ste lepší ako ostatní. Myslíte si, že prídete do neba, kam patria len tí dobrí. Ako kresťania sa teda musíte nevyhnutne považovať za dobrých, inak by ste vôbec nemohli dúfať v nebo. My, neveriaci, máme smolu, pretože podľa vás nie sme dosť dobrí na to, aby sme mali nárok na nebo. Pokiaľ tento argument neprijmete a vyhradíte miesto vo vašom Nebi i pre nás neveriacich, potom musíte prijať logický dôsledok neplatnosti exkluzivity vášho náboženstva – pretože je úplne jedno, či človek verí v Krista alebo nie, pretože to nemá žiadny vplyv na úroveň jeho života, ktorá má byť rozhodujúca pre vstup do Neba.“

Tento argument má svoju logiku, ale vychádza z nesprávneho predpokladu. Človek nevyznáva vieru v Krista a nestáva sa kresťanom preto, že sa považuje za dobrého, lepšieho ako ostatní, ale práve naopak! Práve preto, že sme zločinci (hriešnici), utiekame sa ku Kristovi. Dobro nie je v nás, ale v Ňom, a ak je v nás nejaké dobro, tak len vďaka Nemu, vďaka Jeho milosti a pomoci. Len zlo je naším výhradným dielom a vlastníctvom.

Takto sa dotýkame hranice, ktorá oddeľuje kresťanský a nekresťanský spôsob života. Svätý Pavol v slávnej 7. kapitole Listu Rimanom, spomína okrem iného aj Zákon. Zákon (Desatoro) zosobňuje pravidlá správneho konania. Konanie je správne, keď vedie k cieľu života. *Lex est via ad finem* – zákon je cesta k cieľu. Text

hovorí o konečnom ciele ľudského života – o Bohu – a Desatoro je cestou, ktorá k nemu vedie. Na to, aby sme na konci života dosiahli Boha, by stačilo dodržiavať požiadavky Desatora, teda vlastne požiadavky prirodzeného morálneho zákona. Ale sme toho schopní?

Apoštol Pavol zdôrazňuje porušenosť našej prirodzenosti, v dôsledku ktorej sme neschopní konať v súlade s ňou. Priznám sa, že ma Kristove slová vždy desili:

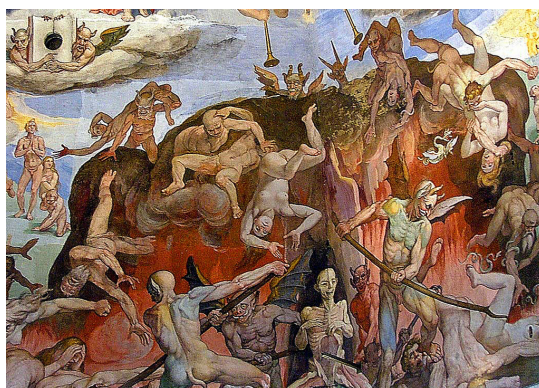
Ktosi sa ho spýtal: „Pane, je málo tých, čo budú spasení?“ On im povedal:

„Usilujte sa vojsť tesnou bránou, lebo hovorím vám – Mnohí sa budú pokúšať vojsť, a nebudú môcť. Keď hospodár vstane a zatvorí dvere a vy zostanete vonku, začnete kopať na dvere a volať: Pane, otvor nám! A on vám povie: Ja neviem, odkiaľ ste!“ (Lk 13,23-25).

Vstup do života s Bohom je uzavretý nielen pre tých, ktorí sa o Boha počas svojho života vôbec nezaujímal, ale aj pre tých, ktorí sa k nemu snažili prísť! Nie je to alarmujúce zistenie?

Náš život môže byť celý preniknutý náboženskými aktivitami, naše úsilie môže byť usilovné a horúčkavé, a predsa môžeme pri poslednom súde úplne prepadnúť!

Niektorí svätí na základe im udelenej milosti varovali, že Peklo je plné kresťanov, kňazov a biskupov. Ak je to pravda, ako je to možné?

Zdroj obrázku: Flickr

Ide o to, aby sme stáli na správnej strane tej hranice, ktorá vedie medzi kresťanským a nekresťanským postojom. Predpokladajme, že niekto založí charitatívny rád, že koná skutky milosrdenstva, že jeho pastoračná a evanjelizačná činnosť je obrovská a úspešná. Nakoniec bude stáť pred Božím súdom s presvedčením, ktoré sa dá vyjadriť slovami: *„Hľa, čo všetko dobré som v živote vykonal, Boh mi musí dovoliť vstúpiť do Jeho nekonečne dobrého a bohatého života. Celý život som sa veľmi snažil, nemám sa čoho báť.“* Ale práve na tento postoj sa vzťahujú vyššie uvedené slová: *“Mnohí sa budú pokúšať vojsť, a nebudú môcť.”* Zlý vnútorný postoj môže všetko pokaziť, pretože to, čo bolo navonok dobré, nevychádzalo z „čistého srdca“.

Učiteľia duchovného života upozorňujú, že na človeka konajúceho dobro číha mnoho nástrah a nebezpečenstiev. Chvályhodná radosť z dobrého a cnostného života ľahko skĺzne do sebazalúbenia. Toto riziko dosahuje svoje maximum práve vo chvíli, keď ľudia, ktorí v živote urobili veľa dobrého, predstupujú pred Boží súd. Ak si tieto dobré skutky budú pripisovať na svoje vlastné konto a na ich základe si vznášať nároky, sú stratení. Lebo v takomto prípade nechápu, v akej situácii sa nachádza padlý človek a akú úlohu v jeho živote zohráva Božia milosť a milosrdenstvo.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/byt-dobry-moze-byt-nebezpecne/>